

Rune Fardal, studerer psykologi

Personlighetsforstyrrelser med hovedvekt på narsissistisk problematikk i relasjon til barn

<http://www.sakkyndig.com> mail: rune@fardal.no

Samvær sabotasje og tingrettsdommer Ronny Bølgen Nordhordland Tingrett

19 Oktober, 2012, Oppdatert 26.10.2012

Utskrift : <http://www.sakkyndig.com/psykologi/artikler/bolgen.pdf>

Web : <http://www.sakkyndig.com/psykologi/artikler/bolgen.htm>

Beskrivelsene av hvordan manipulative foreldre lurar domstoler, barnevern og sakkyndige til å fatte for barn ødeleggende beslutninger er godt beskrevet lenge.

Menneskerettighetserklæringens artikkel 8 sier at alle har rett til å kjenne sitt biologiske opphav hvis det overhodet er mulig. Skandinavia er beryktet i Strasbourg for brudd på artikkel 8. Dette er uakseptable brudd på menneskerettighetene. EMK kritiserer oss som sagt på det sterkeste, både for dette og for overgrep innenfor psykiatri og barnevern. I 20 saker har Norge blitt dømt i EMK for brudd på menneskerettigheter!

Her skal jeg beskrive hvordan tingrettsdommer Ronny Bølgen bidrar til at et barn hindres kontakt med sin far grunnet en psykisk syk mors hatefulle adferd gjennom 14 år! Åpenbare brudd på barnets beste og EMK art. 8!

Vær også oppmerksom på FNs barnekonvensjon og særlig art.2 pkt. 2:

"Partene skal treffe egnede tiltak for å sikre at barn beskyttes mot enhver form for diskriminering eller straff på grunn av sine foreldres, sin verges eller familiemedlemmers stilling, virksomhet, meningsytringer eller tro"

Barne og likestillingsminister Martha Torkildsen utrykte det godt:

"Du ser det ikke før du tror det"!

Dessverre viser det seg ofte at dommere og fagfolk nekter tro beskrivelser som strider mot deres vante tro. For domstoler gjelder også en antagelse av egen ufeilbarlighet. Det er dessverre slik at vi alle gjennom vår sosialisering og oppvekst lærer opp til i alt for stor grad ukritisk å tro det beste i mennesket. Vi lærer ikke opp til å gjenkjenne psykopater og narsissister. Robert Hare beskriver dette godt i sin bok "Uten samvittighet" :

[G]ood people are rarely suspicious: they cannot imagine others doing the things they themselves are incapable of doing; usually they accept the undramatic solution as the correct one, and let matters rest there. Then too, the normal are inclined to visualize the [psychopath] as one who's as monstrous in appearance as he is in mind, which is about as far from the truth as one could well get. . . . These monsters of real life usually looked and behaved in a more normal manner than their actually normal brothers and sisters; they presented a more convincing picture of virtue than virtue presented of itself—just as the wax rosebud or the plastic peach seemed more perfect to the eye, more what the mind thought a rosebud or a peach should be, than the imperfect original from which it had been modelled.

—William March, *The Bad Seed*

I saken [Sanchez Cardenas v. Norway](#) i EMD så tapte Norge. EMD var klar på at man ikke kunne legge hindringer i retten til samvær mellom et barn og sin far på et sviktende grunnlag, og kun ut ifra påstander fra barnemor. Barnets sin rett til begge sine foreldre var ikke blitt beskyttet. I den eneste saken fra barneloven som ble behandlet av HR i 2010 så avsier 5 kvinnelige høyesteretts dommere på ny dom der de gjør akkurat det samme igjen og stadfester det som Norge tidligere er dømt for å gjøre. På et tilnærmet identisk sviktende grunnlag! Her ser vi hvordan tingrettsdommer Ronny Bølgen, antagelig ut ifra manglende kunnskap om slike, begår akkurat det samme brudd på EMK art 8.

Høyesteretts kjennelse: Rt-1988-708 (211-88)

"Tvangsmult etter barneloven av 8. april 1981 nr. 7, § 48, jfr.

Tvangsfullbyrdelses-loven § 236, skal likevel ilegges dersom de forhold det gjelder, skyldes at den som har omsorgen for barnet ikke lojalt har medvirket til gjennomføring av samværet. Det kreves aktiv medvirkning fra den som har omsorgen."

Et eksempel

En mor har sabotert barnets (nå 13 år) samvær med sin far siden det var født. Mor ilegges etter hvert tvangsbet. Når beten blir uoverkommelig utsetter mor barnet for alvorlige trusler mot tilknytningen samt vold og overgrep, slik at hjelpeapparatet tror barnet ikke vil til far, mens barnet selv, borte fra mor, har bare gode beskrivelser av sin far. Klassisk prøver barnet tilfredsstillende morens forventninger om ikke å treffe sin far. Dette er uttrykk for mors hat i praksis og rammer barnets tilknytning til sin far og dets personlighetsutvikling. Barnet blir av mor satt i en uoverkommelig lojalitetskonflikt.

Et normalt samværsår har ca. 120 dager, med annenhver helg, 4 uker sommerferie og annenhver ferie ellers. Her er en oversikt over hvordan en manipulativ mor kan sabotere samvær i årevis med hjelp av naive dommere, uten noen konsekvenser.

I **2011** ble moren ilagt tvangsbet med 1000 pr. dag hun saboterte samvær. Ett år senere var beten over 75000,-. Da påsto hun jenta ikke kom fordi hun alltid var "*opptatt med venninner på samværene*". Det var nok for tingrettsdommer Ronny Bølgen til at han frafalt beten! Mor slapp å betale beten. Dette fremstår som en latterliggjøring av rettsinstituttet. Kunne ikke tvinge jenta må vite! Underlig nok kom ikke jenta andre helger heller.

Ingen undersøkte morens årelange selvmords trusler om barnet dro til sin far, de subtile antipatier, ingen undersøkte volden barnet i årevis var utsatt for, overvåkning ved telefonsamtaler, fratatt telefon, manipulasjonen fra den narsissistiske moren, hjernevaskingen, truslene barnet ble utsatt for. Christoffersaken, Alvdalsaken... ingen visste noe... før etterpå! Tingrettsdommer Bølgen skriver:

«Retten finner at barnet ikke kan tvinges til å dra på avtalt samvær når hun i noen tilfeller gir klart uttrykk for at hun ønsker å prioritere andre aktiviteter»

Og dette er det moren som hadde påstått. Ingen vurderte seriøst *barnets beste*! Ingen snakket seriøst med barnet, ingen hadde kunnskap om hvilket press barnet var under. Og de som fikk vite det, de nektet tro det var sant.

Her er det tingrettsdommer Ronny Bølgen kaller "noen tilfeller" :

ÅR	Samvær avtale/dom (ant.dager)	Faktisk samvær (ant.dager)	Sabotert samvær (ant.dager)
1999	108	27	81 (dager) (barnet født vår 1999)
2000	148	101	47
2001	116	134	0 (mor rettsak, tillater ekstra samv i forkant)
2002	115	85	30
2003	68	65	3 (fastsatt samv lavt = lite sabotering)
2004	81	72	9 (fastsatt samv lavt = lite sabotering)
2005	92	92	0 (fastsatt samv lavt = lite sabotering)
2006	65	62	3 (fastsatt samv lavt = lite sabotering)
2007	104	92	12 (far går til sak for omsorgen)
2008	119	110	9 (retten truet med å gi far omsorgen)
2009	110	81	29
2010	103	43	60
2011	113	69	44 (Bølgen kjennelse 17.10.2012)
2012	111	57	54

Det fremgår meget tydelig at når samværene blir fastsatt lavt, fordi mor lyver om far og krever redusert samvær (2003 - 2006) og får det, så er sabotering av samvær lavt. Barnet er da lite borte fra mor. Samvær er her 1 gang pr. mnd og utgjør ingen trussel mot mors behov for barnet. Dette viser at problemet bunner i at mors behov for barnet som narsissistisk bekreftelse og som hevn mot far, ligger bak. I realiteten er det mors sadistiske sider som kommer til syne. Hun nyter de lidelser hun påfører barnet og far gjennom den tapsopplevelse de begge opplever.

Lite samvær betyr at barnet i større grad kan speile mor, og trusler mot denne syke form for bekreftelse av voksnes behov, møtes med sabotering, løgner, falske påstander og trusler mot barnets tilknytning.

Når voksne misbruker barn for egne seksuelle behov, så reagerer de fleste. Da trer domstolene inn som barnets beskytter. Når voksne misbruker barn for egne **psykiske** behov, er det ingen som reagerer. Slike barn ødelegges for livet. Det er åpenbart kunnskapsmangel om skadevirkninger og adferd som fører til at barn overlates til seg selv hos psykisk syke foreldre. Den voksnes behov går foran barnets behov. Et ødelagt sinn lager ikke blåmerker. Forskning viser at det å vokse opp med en deprimert, psykisk syk mor er et traume for et barn. I dette konkrete tilfelle har det vært svært ødeleggende.

Kvello (2007,s.203) skriver :

"Det er særdeles veldokumentert i forskning at depresjon hos omsorgspersoner er en høyrisiko for at barna utvikler psykiske lidelser.... Forskning kan oppsummeres med at mellom 41 og 77% av deprimerte foreldres barn utvikler en psykisk lidelse".

Andre beskrivelser av psykisk syke foreldre er:

- lite respons ved barnets kontaktsøking, svak stimulering
- viser mindre variasjon i mimikk
- viser mindre glede ovenfor barnet
- fremstår som lite empatiske og sensitive
- for styrende eller dirigerende i samspillet
- ignorerer barnet når det oppfører seg godt, gir negativ oppmerksomhet når barnet er "vanskelig"
- barn av deprimerte utvikler utrygg tilknytningsstil og dårligere sosiale ferdigheter
- barn av deprimerte får overdreven utvikling av negative følelser og svak stimulering
- forsinkelse i emosjonell utvikling, oppmerksomhets og konsentrasjonsvansker
- depresjon preger barnets nevrobiologiske utvikling allerede under svangerskapet
- osv

Kveller (2007,s.205) skriver også at:

"Det synes rimelig å hevde at det ikke er grad av depresjon som best predikerer at barna skades eller ikke, men den deprimertes oppdragerstil, generell evne til sosial kontakt, deltagelse i samfunnslivet og grad av inkludering i et sosialt felleskap"!

Azak skriver i Moe & al. (2010:347) at :

Det er godt dokumentert i forskningslitteraturen at barn av deprimerte mødre er i risiko for skjevutvikling og en rekke psykiske lidelser. Sammenlignet med barn av ikke-deprimerte mødre har barn av deprimerte mødre 6 ganger større risiko for å utvikle depresjon (Downey og Coyne, 1990). Risikoen er ikke begrenset til affektive lidelser, de har større sjanse for å utvikle oppmerksomhets- og hyperkinetiske forstyrrelser, atferdsforstyrrelser (Hammen, Burge, Burney og Adrian, 1990), angst (Fendrich, Warner og Weissman, 1990) og rusmisbruk (Weissman mfl., 1997). Heldigvis er det likevel mange barn av deprimerte mødre som utvikler seg helt normalt!

Kveller skriver (2010:509-10) følgende :

Selv om diagnoser slett ikke angir presist hvordan omsorgsutøvelsen blir, er det visse psykiske lidelser som i flere studier er identifisert til å utgjøre en ekstra høy risiko for at de utøver en suboptimal omsorg. Det omfatter: gjentatte dype eller forholdsvis vedvarende (kroniske) depresjoner, psykoser og personlighetsforstyrrelser i cluster B; det vil si følelsesmessig ustabil (borderline), dyssosial (antisosial), histrionisk og delvis narsissistisk (se Kvello, 2007 for en oversikt). I de senere år har forskning belyst godt de store

skader barn kan få av å vokse opp med en forelder som har en følelsesmessig ustabil personlighetsforstyrrelse (Abela mfl., 2005; Crandell mfl., 2003; Weiss mfl., 1996). Symptombildet knyttet til denne lidelsen gjør ofte disse sakene så komplekse at det er vanskelig for barnevernets ansatte å vurdere dem godt nok.

Depresjon hos omsorgspersoner leder generelt til en økt fare for både omsorgssvikt, mishandling av og vold mot barn. I de siste årene har man i forskning fokusert på irritabiliteten og sinnet som ofte ligger til depresjoner for å forklare hvorfor og hvordan depressive mødre tenderer til å holde en hard disiplinering av og utøve vold mot barna sine (Shay og Knutson, 2008), har en høy grad av psykisk kontroll, har mindre varme i samspillet med barna sine (Cummings mfl., 2005) og kritiserer det mer (Rogosch mfl., 2004) enn andre mødre gjør i samspill med barna sine.

Slike psykisk syke foreldre evner barnevernet i liten grad avsløre. Særlig i det narsissistiske spekter. Allikevel legger domstolene deres uttalelser ukritisk til grunn.

I vårt eksempel er mor trygdet grunnet "**Moderat depressiv lidelse**" ..... Ingen undersøker for narsissistisk problematikk.

Her er et av de brev barna smuglet ut til sin far:

MORATT 27/11-08

Hei pappa!

Jeg må fortelle deg noe viktig!
Når jeg skulle snakke med den
psykologen så var det ikke mine
meninger som ble sagt fordi mamma
hadde truet meg på rommet mitt med
at hun skulle ta selvmord! Vær ikke
så matte jeg si at jeg ville bo hos
mamma allikevel. Jeg ble veldig redd
og begynte å grine. Jeg visste ikke
hva jeg skulle gjøre og jeg gjorde
som hun sa. Jeg beklager at jeg ikke
ringte deg.

Hilsen

jente 12 år

"Drar du til far får du aldri se meg mer, da begår jeg selvmord"! Dette var barnets klare melding fra den psykisk syke mor. Barn er sjanseløse i møte med slike egosentriske foreldre. Konfrontert med sine utsagn utbrøt mor:

"Hvordan kan du tro jeg har sagt noe slikt? Jeg, som er en slik flink forelder og tar sååå... godt vare på barnets behov?"

Nordhordland tingrett ved dommer Ronny Bølgen, mente dette åpenbart var helt greit fordi mor slapp å betale tvangsboten!

Professor Frode Thuen beskriver det slik i en kronikk i Dagbladet:

"Fastlåste konflikter kan ha svært alvorlige konsekvenser. Først og fremst rammer det barna. Det er ofte barna konfliktene dreier seg om, og barna blir lett den viktigste ammunisjonen i konflikten. De blir både mål og middel i dragkampen mellom mor og far. I de mest alvorlige tilfellene blir foreldrenes konflikter projisert inn i barnets sinn på en måte som vanskelig lar seg behandle. Konsekvensene av slike konflikter kan være alvorlige psykiske og sosiale problemer for barna.

Også for foreldrene er langvarige og fastlåste konflikter ødeleggende. Det er særlig belastende for den av partene som ikke har barna boende hos seg, som oftest far. Disse må kjempe en fortvilet kamp for å få lov til å være fedre for sine egne barn. Selv om de gjennom rettsapparatet får tilkjent samværsrett, er de i praksis helt og holdent prisgitt mors vilje til samarbeid. Dersom mor boikotter eller vanskeliggjør barnas samvær med far, får dette vanligvis ingen rettslig konsekvenser. Hvis far derimot tar sin rett og henter barna mot mors vilje, risikerer han å bli tiltalt for kidnapping. I slike saker er far praktisk talt rettsløs."

Slike voksne kjennetegnes nettopp av at de ikke klarer skille barnets behov fra den voksnes behov. Grensene viskes ut. Min smerte blir din smerte og din smerte blir min. Slike barn får problemer med grenser for hvem de selv er. De læres opp til å tro at de er til for sin mor og ikke omvendt. Kunnskapen finnes, men åpenbart ikke i rettssystemet og store deler av barnevernet og blant mange sakkyndige. Det finnes fagfolk som kan dette, men de er få i forhold til de som mangler slik kunnskap.

Barn er trofaste også mot omsorgspersoner som utsetter dem for vold. Barn knytter seg også til misbrukende og voldelige foreldre. I realiteten gjøres de avhengige. Trusler mot tilknytningen og tapsopplevelser er effektive måter å gjøre barnet avhengige på.

Broberg & al. 2008 s. 167 skriver i boken *Anknytningsteori*:

"Det faktum at det er forekomsten av jevn fysisk kontakt mellom barn og forelder som avgjør om tilknytningen vil utvikles, innebærer jo at et spedbarn også knytter seg til en mishandlende og omsorg- sviktende forelder. Det er bare barn som har gått fra "favn til favn", uten å ha oppholdt seg i samme favn tilstrekkelig lenge, som ikke utvikler en tilkynningsrelasjon. At et barn er tilknyttet til sine foreldre er derfor ikke noe bevis på at barn og foreldre har det bra sammen, og kan derfor ikke alene utgjøre noe argument for at barnet ikke skal flyttes om omsorgssvikten er tydelig."

Broberg & al. (2008:17-18) skriver videre i boken *Anknytning i praktiken*:

"Tilknytning ligner pregning hos dyrearter på den måten at den skjer automatisk, instinktivt, på basis av fysisk kontakt mellom spedbarn og omsorgsperson. Spedbarn kan altså, normalt sett, ikke la være å bli knyttet til sin omsorgsperson uansett dennes kvalitet. Det faktum at et barn har knyttet seg til sin forelder sier derfor, i motsetning til hva som iblant hevdes, ikke noe om omsorgens kvalitet. Kvaliteten på tilknytningen, og

konsekvensen for den fortsatte tilknytning varierer derimot kraftig avhengig av hvor lydhør og samstemt det følelsesmessige samspillet mellom barnet og dets omsorgsperson er.”

Broberg & al.(2006:61) ”Klinisk barnepsykologi” beskriver dette slik:

”Barnets evne til å utvikle en trygg tilknytning henger nær sammen med foreldrenes evne til å være lydhør ovenfor barnets signaler og svare på dem på en måte som spedbarnet kan forstå. En forelder som er opptatt av egne problemer og kanskje dessuten er påvirket av sterke medisiner, er ofte innesluttet i sin egen verden. Dermed blir det vanskelig for forelderens og få til den finstemte interaksjon som spedbarnet trenger for å utvikle en trygg tilknytning.”

Den plutselige økningen i samværsabotasje tabellen viser fra 2008 til 2009 blir forståelig når man ser hva som skjer i 2008. Tingrett har fastsatt at mor har omsorgen, far anker til lagmannsrett. Da fremkommer alvorlige beskrivelser fra sakkyndige og andre om vold mot barna fra både stefar og mor. En må regne med at den lave samværsabotasje her følger av mors frykt for å miste omsorgen. På dette tidspunktet har hun omsorgen for 2 jenter. Det eldste barnet gir klart uttrykk for å ville bo med sin far, det yngste manipulert av sin mor er ambivalent og sier *”jeg vil bo med hesten min”*! Mors årelange trusler ligger bak. Så lar lagmannsretten barna bo med mor fordi det minste alltid har bodd med mor og fordi søsken bør bo sammen!

Begrunnelsen var, de hadde bodd der så lenge må vite! Klart i strid med hva forskning slik Broberg viser til over, har kommet til. Få dager senere er barna på samvær hos far, da nekter det eldste å dra tilbake til mor, før mor signerer på en avtale om at barnet skal få bo med far.

Slikt gjør man ikke ustraffet mot en slik mor! Hva skal omgivelsene si? Mors grandiose falske selvbilde trues. Mor går til barnevernet med en rekke falske påstander om far og barnets trivsel 3 dager senere. Barnet står på sitt, det vil ikke lenger utsettes for trusler, vold og overgrep. Det forblir hos far. Mor tvinges signere avtale om at barnet bor med far.

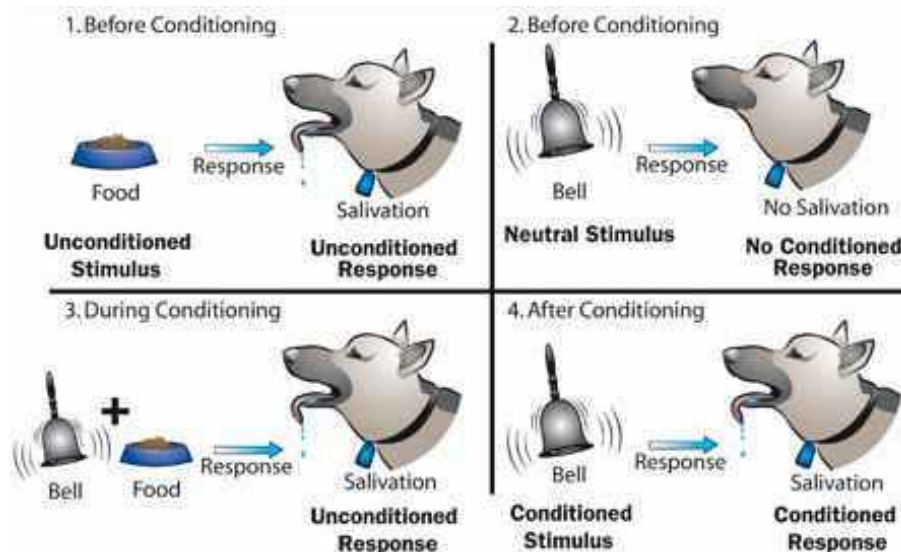
Da klikker det for mor. Barnet som er igjen hos mor beskriver raseriet det utsettes for. Truslene hagler og 2 mnd etter at søsteren har flyttet til far, konstateres **diabetes 1** hos yngste barnet. Vi er da i februar 2009. Diabetes 1 beskrives ha sin korrelerende årsak i **kronisk stress over lang tid**. Barnets immunsystem bryter sammen. Det har ikke tålt den psykiske og fysiske belastningen i mors miljø.

Som man ser av oversikten, eksploderer samværs sabotasjene fra 2009.

Barnet som er igjen hos mor trues med at *”Reiser du på sommerferie med far, så kommer du hjem i en kiste”* slik også det andre barnet beskrev jmf brev over. 4 ukers samvær sa domstolene. Mor bruker nå barnets diabetes 1, til å skremme barnet.

Morens årelange hat mot far som skilte seg fra henne i 1999, kommer klart til uttrykk i barnas beskrivelser. Hun lyttet på barna når de snakket med far i telefon, og sa de noe feil eller antydte de var glad i sin far, så brøt hun forbindelsen. Barnas beskrivelse av hvordan mor slår dem i gulvet er mange. Hennes hysteriske utbrudd er beskrevet over mange år. Barnas beskrivelser til barnevernet blir henlagt med beskrivelsen: "*Barnevernet hadde ikke sett mor slå barna*", og dessuten kjente de stefars mor.... og hun hadde arbeidet med barn i kommunen.

Det eldste barnet forteller i dag at det ikke liker å ringe til noen. Det får en slik udefinert utrygghetsfølelse en slags angst av å ringe. Dette er et utslag av klassisk betinging (classic conditioning), assosiasjonslæring. Dette er en ubevisst læring der 1 stimuli som ikke gir noen negativ respons (nøytralt) assosieres med en annen stimuli som gir negativ respons. Gjennom slik assosiasjonslæring kommer det respons også på det første stimuli som opprinnelig var nøytralt.

Klassisk er dette vist på hunders spyttproduksjon, der lyden av dyrepasser ikke frembrakte spyttutskillelse, (nøytralt) mens mat frembrakte slik spyttproduksjon. Etter hvert assosierte hundene dyrepasserens skritt med mat og begynte produsere spytt bare ved å høre dyrepasseren. Alt dette skjer ubevisst.

I denne saken hadde barnet knyttet det å ringe, som ikke før var assosiert med frykt, med den vold og de trusler de ble utsatt for når de ringte. Dermed vil det å ringe til en venninne mange år senere bringe frem de negative emosjonene knyttet til volden og på den måten gjøre det å ringe til en negativ opplevelse. Man utvikler vegring mot å ringe. Slik kunnskap har åpenbart ikke tingretten..

Læring - Klassisk betinging

Ikke assosiert med ...

~~FRYKT~~

Assosiert med ...

FRYKT

Betinging

FRYKT

**FREMBRINGER FRYKT, SELV OM
FRYKTSTIMULI IKKE ER TIL STEDE**

Det er dette som har skjedd med det yngste barnet i dag. Gjennom hele livet har det "lært" at kontakt med sin far er forbundet med vold, overgrep, trusler og trakassering. Mor har plantet frykt i barnet knyttet til barnets kontakt med sin far. I dag vil barnet når tiden for samvær nærmer seg oppleve de samme negative emosjoner knytte til samværet, selv om mor ikke er til stede. Barnet har assosiert kontakt med far med negative emosjoner.

Barnet sier da, "Jeg vil være med venner" istedenfor på samvær. Mor kan gni seg i hendene, hun har klart å skape vegring i barnet mot samvær. Mors sadistiske behov er dekket. Hun bryr seg ikke om de skader barnet er påført, den totale mangel av empati som dokumenteres år etter år umuliggjør slik forståelse.

Læring - Klassisk betinging

Om barnet opplever trusler knyttet til samvær med far, vil det senere assosiere samvær med noe negativt, selv om det negative stimuli ikke er til stede.

Barn som utsettes for samværsabotasje utsettes ofte for alvorlige trusler fra bostedsforelderen. Dette kan være tapsopplevelser der de vil utestenges fra nære omsorgspersoner, trusler om bostedsforelderens selvmord, trusler om represalier osv. Fra slike settinger utvikles PAS (foreldrefiendtlighetssyndromet) der barn som tidligere var glade i sin far fremviser et ubegrunnet hat eller frykt for sin far. Affekter plantet av mor. I et forsøk på å overleve med en slik mor, utvikler barnet **strategier** for å tekkles mors behov.

Når dette skjer i en setting av samvær vil barnet assosiere volden med samværet.

Det fører til at det som før var forbundet med noe positivt (samvær) nå forbindes med noe negativt (trusler/vold).

Når denne assosiasjonslæringen skjer vil barnet oppleve frykt når det tenker på samvær, selv om bostedsforelderen ikke er til stede og selv om samværsforelderen aldri har skadet barnet. Det fører til at barnet vil begynne utrykke seg negativt til samvær, selv om relasjonen mellom samværsforelderen og barnet er god. Frykten stammer fra bostedsforelderens trusler. Typisk vil slike barn komme med "rasjonelle" begrunnelser for ikke å ville dra på samvær.

Bostedsforelderen bruker dette selvfølgelig som at barnet ikke vil, og bruker det ovenfor barnevern og sakkyndige og dommere for å hindre ytterligere samvær. "Vi må høre på barnet" og så er helvete i gang. Omgivelsene vil spørre: "Barnet vil ikke på samvær, det må være noe med samværsforelderen!" Ingen røk uten ild.

Høyesteretts kjennelse: Rt-1988-708 (211-88) sier :

"Tvangsmult etter barneloven av 8. april 1981 nr. 7, § 48, jfr. Tvangsfullbyrdelses-loven § 236, skal likevel ilegges dersom de forhold det gjelder, skyldes at den som har omsorgen for barnet ikke lojalt har medvirket til gjennomføring av samværet. Det kreves aktiv medvirkning fra den som har omsorgen."

Med andre ord, mors nå passive rolle bryter med loven og skal innebære at tvangsmult skal inndrives.

Slike barn vil bli skadet psykisk fordi deres identitet ødelegges og deres tilknytning til den normale samværsforelder blir ødelagt. De opplever en tapsopplevelse. Og tap annet enn ved død vet vi er ekstremt skadelig for barn. Det dokumenterte Bowlby med krigsbarna i London i ww2.

Kvilhaug (2005) har på en meget overbevisende måte også dokumentert dette faktum. Tap av nære omsorgspersoner er for barn en av de verste former for tap et barn kan oppleve. Mange forskere har dokumentert at **"Effekten av tap ved varig atskillelse på annen måte enn ved død er mer traumatiserende enn tap ved død"**, (Agid (1999), Canetti & al.(2001), Wethington (2001), Bron & al. (1991), Roy (1985), Kendler & al. (1992 og 2002) og Furukawa & al. (1999))

Denne form for læring kalles klassisk betinging, eller assosiasjonslæring og skjer ubevisst! Barnevern, sakkyndige og dommere synes ikke fremvise slik kunnskap.

For å redusere denne emosjonelle opplevelse finner barnet på unnskyldninger for ikke å komme, for å unngå de negative emosjoner dette frembringer. Dermed kommer unnskyldninger som *"Vil være med venner"* fordi det ikke utløser assosiasjonen med vold og negative emosjoner. Det er barnets strategi hos en syk mor. Dette finner barnet aksept for hos mor, som dermed får utløp for sitt hat til far.

Hevnen går utover barnet. Slike narsissistiske foreldre har verken empati eller selvinnsikt til å forstå de skader de påfører barnet. Deres egosentriske og grandiose selvpoppfatning overskygger en rasjonell virkelighetsforståelse.

Problemet er at dette utløser følelsen av svik mot sin far og det utløser savn etter far. Disse følelser blir imidlertid holdt i sjakk, undertrykket og benektet. Barnet får ikke bearbeidet dette. Slikt skaper psykisk sykdom. En dag bryter dette til overflaten og da blir symptomene synlige i form av angst og depressive lidelser. I sin ytterste konsekvens, selvmord.

Fra barna var små ble de ransaket for brev til far før de fikk dra på samvær, de ble "debriefet" når de kom tilbake fra samvær. Hva har du gjort, hva har du sagt, hvem har du snakket med osv. Dermed lærer barnet at kontakt med sin far assosieres med vold og trakassering ved hjemkomst. Ikke så rart at barnet prøver unngå samvær med sin far gjennom unnskyldningen med at det vil treffe venner. De få samvær barnet har preges av stadige telefoner og tekstmeldinger fra mor. Barnet får ikke ro rundt sine få samvær med far. Å være med venner blir ikke assosiert med det negative de har lært av sin mor rundt kontakt med sin far. Heller ikke dette forsto tingretten.

Gaver far gav barna måtte barna gjemme, ellers ble de kastet av mor. Ny mobiltelefon det yngste barnet fikk av far, måtte hun levere tilbake til far... fikk ikke lov av mor å beholde den. Dagen etter går mor og kjøper samme telefon til barnet!! Datamaskin barnet fikk av far, ble det nektet ha med hjem og måtte være hos far. Julegaver blir igjen hos far, "*mamma liker ikke vi får noe av deg pappa*"! De som kjenner Christoffersaken husker hvordan stefar brant de lekene Christoffer fikk av sin far! Julegavene lot han være igjen hos far og bestemor.

Slik avskjæres far å vise han bryr seg om og er glad i sine barn, slik ødelegger mor tilknytningen mellom barnet og far. Far skal ikke få lov å være glad i sitt barn. Slik ødeleggelse av barnets identitet, hadde ikke mor klart om det ikke var for hjelpeapparatets manglende kunnskap om det de fatter kjennelser over. Disse beskyttere av *barnets beste*, som ikke evner tro annet enn det som stemmer med deres egne forutinntatte verdensbilder. Som minister Torkildsen sa: "De ser det ikke før de tror det"! Det er skammelig at det ikke blir satt en stopper for slik ødeleggelse av barn.

Mors Advokat skriver i prosesskriv følgende 17. januar 2011 før hun ilegges tvangsbet :

*<Mor> vil hevde det er umulig å gjennomføre samværene ut i fra at <lillesøster> er 11.5 år og gir klart uttrykk for at hun ikke ønsker å ha samvær med sin far.
<Mor> vil hevde hun lojalt har forsøkt å få <lillesøster> til å være sammen med sin far uten at det har gitt resultat. Hun har ikke hindret <lillesøster> i å ha samvær med sin far.*

<Lillesøster> vegrer seg for å dra til sin far og har meget sterk motvilje til å ha samvær. Hun er snart 12 år og hennes mening skal tillegges stor vekt.

<Mor> har snakket med <storesøster> om hun kan være behjelpelig i saken ved at hun kan være til stede under samværene. Selv om <storesøster> har sagt seg villig til å hjelpe er ikke <lillesøster> villig til å dra til sin far.

<Mor> har også kontaktet fastlegen for å få <lillesøster> henvist til BUP. Hun mener <lillesøster> trenger fagkyndig behandling vedrørende vanskene hun har med å ha kontakt med sin far.

<lillesøster> har ikke hatt samvær med sin far siden sommeren 2010. Hun føler at hun ikke kjenner sin far og er engstelig for å snakke med han.

*På bakgrunn av det forannevnte vil saksøkte hevde det foreligger **umulighet** slik at samværene ikke kan gjennomføres og det er derved ikke grunnlag for at saksøkte skal ilegges tvangsbót.*

Her ser vi hvordan barnet havner i psykiatrien grunnet mors adferd. Og mor fremstiller seg i reneste Munchausen-stil som "omsorgsfull" for barnet, mens det er hennes egen avvikende adferd som gjør barnet sykt. Mor gjør alt for å hindre barnet samvær.

24.02.2011 innkalte mor til separat mekling. Da mekler spurte hva mor ville mekle om, svarte hun ingenting, hun skulle bare ha attest for ny rettsak, der hun ville kreve at <lillesøsters> ikke skulle ha noe mer samvær med far. De 6 foregående meklinger far hadde innkalt til nektet mor å komme på!

I forberedende møte i tingretten 24.03.10 utaler mor:

"Det som er aller viktigst nå er <lillesøsters> diabetes og hvis jeg hadde fått bestemme hennes ve og vel skulle ikke far hatt samvær i det hele tatt".

Mors holdning er derfor at barnet ikke vil til far og at barnet har "sterk motvilje" mot dette. Mor påstår "umulighet" og er åpenbart negativ til videre kontakt mellom barnet og far. Hun prøver unngå tvangsbót. Hadde det vært opp til henne skulle ikke far ha fått noe samvær i det hele tatt.

Så snakker den rettsoppnevnte sakkyndige med barnet:

4 mai snakker en rettsoppnevnte sakkyndige psykolog med Hanne Han skriver bla:

Mor sier der er nå mindre kontakt mellom søstrene enn det var tidligere. Mor sier hun har forsøkt å få <storesøster> til å bidra, og hun har snakket med barnevernet, og med legen, og legen har henvist til BUP. <Lillesøster> har savnet far, og hatt det litt vondt på grunn av det.

*På spørsmål om mor tror det er mulig å få samvær til igjen, sier hun at det håper hun. Hun har ikke noe ønske om å hindre <lillesøster> i å reise til faren.
[stikk motsatt av hva hun skriver i prosesskriv]*

Den sakkyndige fremlegger det som far har nevnt om at hun skal ha truet jentene til å ikke reise på samvær. Hun gir uttrykk for at hun ikke kjenner seg igjen i dette. Hun sier at det er heller ikke riktig at hun skal ha truet med å ta livet sitt. [se brev over fra barna]

På spørsmål til <lillesøster>, om det stemmer at det er lenge siden hun har sett far, bekrefter hun det. Hun sier at hun har ikke vært der siden sommeren 2010.

- *På spørsmål om hun husker hva som gjorde at det ble slutt på å reise til ham, sier hun at **det var en helg det ikke passet for henne å reise, og så ble det ikke noe mer.***
- *På spørsmål om hvorfor det ikke ble noe mer, sier hun at **"jeg vet ikke, jeg var litt redd for at han skulle snakke ..."***
- *På spørsmål om hva hun var redd for at han skulle snakke om, sier hun **"litt forskjellig som jeg ikke trenger å høre"**. [!]*
- *På spørsmål om hva det er hun ikke trenger å høre, sier hun at **hun skjønner egentlig ikke hva han snakker om.***
- *På spørsmål om det var slik at han snakket mye til henne når hun var på samvær, sier hun at det ble litt mer snakking etter hvert.*
- *På spørsmål om hun husker hva han snakket til henne om, sier hun: **"Nei, egentlig ikke"**.*
- *På spørsmål om hva hun tenker fremover, sier hun spontant at **"jeg har lyst å reise nå"**.*
- *På spørsmål om hva som gjør at hun har fått lyst til å reise nå, sier hun: **"Jeg savner ham"**. Den sakkyndige viser til at hun i 2010 ga uttrykk for at hun hadde det ok hos pappa, og spør om det er slik at hun har lyst til å gjenoppta det. Hun sier at det har hun.*
- *På spørsmål om hva det er hun savner mest ved å være hos pappa, sier hun: **"Alt vi gjør"**.*
- *På spørsmål om hun har tanker om hvor ofte hun vil reise til ham, sier hun at hun vil reise **annenhver helg.***
- *På spørsmål om hva hun ville sagt til foreldrene dersom de satt her nå, sier hun: **"Hvorfor må det være sånn, de er ikke som andre skilte"**. Hun gir klart uttrykk for at hun ønsker slutt på konflikten.*
- *På spørsmål om hun tenker at det bør være noen med henne på første samvær, eller om hun vil reise alene, sier hun: **"Jeg har tenkt på det også. Tidligere har jeg***

- tenkt at jeg ville ha med meg noen, men nå tror jeg at jeg klarer det alene".
- På spørsmål om hva som gjør at hun har kommet frem til dette, sier hun at det er det at **hun savner ham og har lyst til å reise til ham.**

Konklusjon sakkyndig:

Far virker oppgitt over at <lillesøster> ikke kommer på samvær, og <mor> fremstår som uforstående til fars påstander.

Samtidig nærmer <lillesøster> seg tenårene, og under samtalen som den sakkyndige hadde med henne, var hun tydelig preget av situasjonen. Hun var alvorlig, og hun uttrykte frustrasjon over at **"de er ikke som andre skilte"**.

Når den sakkyndige spør mor hva hun konkret har gjort for å motivere <lillesøster> til å reise til far, nevner hun at hun har forsøkt å få <storesøster> til å bidra, og hun har snakket med barneverntjenesten. **Den sakkyndige får ikke frem andre konkrete tiltak hun har satt i gang for å løse på situasjonen.** [ansvaret leges på andre]

Under samtale med <lillesøster> er hun ikke tydelig på grunnen til at hun ikke har vært på samvær. Den sakkyndige hadde forventet at med et så langt opphold i samværet, ville det ligge klare oppfatninger hos jenta til grunn. Det kom imidlertid ikke frem annet enn at hun opplevde at far hadde snakket om ting hun gjerne ville slippe å høre. Hun kunne ikke redegjøre nærmere for dette. Den sakkyndige finner det ut fra dette vanskelig å kunne si noe eksakt om hva som ligger til grunn for at hun ikke har kommet til samvær, men det er mye som etter den sakkyndiges vurdering tyder på at den største barrieren er den spenningen hun opplever mellom foreldrene, sammen med en sterk lojalitetskonflikt.

Under samtalen var hun **svært klar på at hun savner far, og at hun ønsker å komme i gang med samvær igjen.** <Lillesøster> **gir også tydelig uttrykk for at hun er glad i far.** Mens hun snakket om disse tingene, kom tårene frem flere ganger.

Hun vil reise til far på samvær igjen. Den sakkyndige merker seg at mens hun var forholdsvis vag på hvorfor hun ikke har villet reise til far, er hun **særdeles tydelig** på at det vil hun nå.

Samtidig synes det som <lillesøster> har en sterk lojalitet i forhold til mor, uten at det har vært mulig å få frem hva som er **de ulike komponentene i denne.**

Ut fra den informasjonen som er kommet frem, kan ikke den sakkyndige se at det er grunnlag for å hevde at det er en **umulighet** å få startet opp samvær mellom <lillesøster> og far og samvær bør kunne starte opp igjen umiddelbart.

Ut i fra dette kan man slutte at mor er svært fiendtlig innstilt til barnets samvær med sin far, barnet er som følge av det kommet i en alvorlig lojalitetskonflikt, fordi hun er tydelig glad i sin far, hun savner sin far, men samvær saboteres av mor

gjennom trusler og negativitet rundt samvær. Den sakkyndige vurderer ikke dette noe sted. Den beskrivelsen den sakkyndige gir fra samtale med mor er stikk motsatt hva mor fremstiller i retten. Den sakkyndige ser åpenbart ikke denne motsetning. Han manipuleres og forstår ikke barnets vegring.

Ovenfor den sakkyndige fremstår mor som uforstående til barnets samværs problemer, "*hun har gjort alt for å få barnet på samvær med far*". Ovenfor far i retten og i prosesskriv er hun svært avvisende til samvær. Brevet over fra <eldstesøster> viser at barna utsettes for alvorlige trusler om mors selvmord.

Når narsissistiske mennesker fremstiller virkeligheten for omgivelsene, så er den akkurat slik mange forventer at den skal være slik jeg viste til Hares beskrivelse over. Dessverre er den så langt fra barnets virkelighet det går an å komme, slik det her klart dokumenteres. Ingenting er slik det ser ut som når narsissister beskriver virkeligheten. Alt er fordreid og løgn. I en setting er de uforstående til de problemer de skaper, i neste setting skaper de problemene. Ser man ikke dette i sammenheng, helheten, så blir man lurt.

Tegninger barna lager til far på skolen måtte de gjemme, så ikke mor ødela dem. Brev barna vil sende til far må de poste på skolen for at mor ikke skal rive dem i stykker. En gang fikk barnet juling, fordi det hadde gjemt et brev til far i trusen for å unngå å bli oppdaget. Brevet beskrev volden det ble utsatt for. Mors ransaking før samvær avslørte brevet. En gang fikk far telefon fra politiet, det eldste barnet hadde da hadde rømt til skogs midt på natten, og man lette etter barnet. Barnet var utsatt for vold fra stefar og mor og hadde løpt ut i nattøy uten sko. Far fant barnet langt inne i skogen, vettskremt! Barnevernet reagerte ikke... de hadde ikke sett dette!

Hva lærer barnet?

Slik utsettes barna for mors holdning over flere år og lærer at kontakt med sin far er negativt. Mor beskyttes av bekjente i barnevernet. Slike barn søker unngå det som gir negative konsekvenser i form av vold, straff og frykt. De er glade i sin far men tvinges til å undertrykke denne glede av frykt for mors vold og omsorgssvikt. De lærer å redusere kontakten med sin far for å tilfredsstille mors hat mot far og mors frykt for å miste barnet som narsissistisk supply! De lærer å overleve i et miljø av destruktiv nedbrytning.

Var det ikke det vi så ved Anders Behring Breiviks barndom? Slike barn blir syke voksne. Barnets avhengighet og frykt for slike foreldre gjør at de ikke tør fortelle hva de utsettes for. Utad prøver slike barn på en overdreven måte fremstå velfungerende, med et grandioست selvilde. De er opptatt av alt som gir den bekreftelse på seg selv de ikke får hos slike foreldre.

Christoffersaken viste oss dette meget godt. Alle skjønnte det var noe galt med hans skader, selv sa han bare "*Jeg tenker nok du skjønner det sjøl*"! Da omgivelsene

endelig ville forstå, var det for sent. Christoffer var død!

I alle objektive beskrivelser barna gjør av far er det bare positive gjengivelser. De savner ham og de er glad i ham. Barna vil ha mer kontakt med sin far, moren saboterer dette med hjelp av barnevern og dommere. Sakkyndige og barnevern beskriver dette etter samtaler med barna over flere år. Dette tåler ikke mor. Mor skaper savn i barna.

Justismordene tidl. lagmann Lange Nielsen avslørte, hadde samme dynamikk. En løgnaktig mor, et kunnskapsløst system. Dette er komplisert psykologi.

Domstolen bidrar til at barns tilknytning til normale foreldre ødelegges, samtidig som *avhengigheten* til narsissistisk forstyrrede foreldre øker. De har ikke kunnskap om denne typen psykisk syke foreldre. Mor har vært trygdet hele livet og går på psykosemedisin for å fungere. Hun klarer ikke arbeide, hun fungerer ikke i sosiale relasjoner. Hun er en mester i å manipulere sine omgivelser og har fått barnevernet på sin side i den lille bygden sin. Ekstrem projeksjon gir alle andre ansvar for problemer. Slik blir de som skulle beskytte barnet, barnets verste fiende. Og de tror virkelig de beskytter barnet, mens de i realiteten er ansvarlige for å ødelegge barnet! Barnet avskjæres fra sin far og har ingen å søke hjelp hos når mors raseri kommer til uttrykk.

Stefar hjelper ikke, for barna har i dommeravhør beskrevet seksuelle overgrep fra ham mens mor var innlagt på psykiatrisk hvilehjem. Barnevern og sakkyndige som psykolog Magne Furrevik i Bergen, klandret barnet og far for å ha avslørt dette i dommeravhør. Hans bekymring var hva dette gjorde med stefars følelser?

Etter det ble fars samvær fra 2003 satt til 1 gang pr. mnd. Far var "konflikt drivende" som hadde anmeldt stefar. Den sakkyndige påsto far ikke evnet sette seg inn i hvor vanskelig dette var for mor! Ingen tenkt på barna. Etter flere år med vold mot barna reiste far ny rettsak i 2006. Man ser tydelig av samværsversikten fra 2003-2006 at samvær er satt lavt. Etter det heves samværet til normalen og mor øker sabotasjen.

Skal tro hva dette gjorde med barnets behov for trygghet? Nå har mor reist krav om å redusere fastsatt samvær til 1 gang i måneden? Dette er Breivik-dynamikk i praksis. Dette lager syke voksne med dommerens hjelp. En dag blir barnets problemer så alvorlige at hun ikke kan skjule det. Da er det for sent. Dette ansvar hviler på tingsretten. Selvmordsstatistikken blant slike barn er høy.

Hva er vitsen med tvangsbort om en forelder bare kan påstå at barnet er opptatt med venner?? "Venner" utgjør ikke lovens krav om "*umulighet*" for å nekte samvær! Det skal det faktisk svært alvorlige vold til å nekte. I boken "*Barnefordeling i domstolen*" (2012) skriver forfatterne hvordan selv voldsdømte fedre får samvær. Selv ikke der er det "*umulighet*"!

Slik manipulerer og latterliggjør narsissister domstolene og deres naive støttespillere, alt kamuflert i den intetsigende frasen, barnets beste!